

naša zvezda

Prosi za nas grešnike zdaj...

Ne vem, če bi kdo izmed živih na zemlji mogel dejati o svojem življenju: tako mirno in varno živim, da ne potrebujem pomoči od nikogar. Ne vem...

Saj nima nihče svojega življenja popolnoma v oblasti! Vsakdo potrebuje pomoči. Pomoči za svoj napredek, za svoj razvoj, za svoje delo, za svoj gmotni obstoj. Vsak človek pride v svojem življenju do ure, ko si sam res ne ve več pomagati, ko že misliti ne zna več pravilno, ko se mu vse zmede, ko od vseh stvari pritisnejo nanj stvarni primeri, ki brezobzirno omajajo doslej tako varno stavbo osebnega mišljenja in pojmovanja. V takih urah išče človek pomoči.

Če pa nam je pomoč tako neogibno potrebna že za zadeve zemskega življenja — kaj naj tedaj rečem o življenju za Boga? Kje je tisti, ki bi mogel naporno pot k Bogu iti sam? Tisočkrat nam zmanjka na tej poti tal pod nogami. Grešniki smo... Ko bi nam nihče ne pomagal vstajati od padcev: kako bi bilo z nami?

Grešniki smo... tako in tako — vedno, vsak dan nas še zmaga slabost! Vsak dan podléamo. Naše misli se od grenkih naporov pomračijo in zmedejo, naše želje se razžigajo pod neizbežnimi biči zemskega zabljanja, naše telo opoveduje.

Kaj bi bilo z nami, ko bi ne imeli nikogar, da bi se k njemu zatekali s tolažilno prošnjo: »Pomagaj mi vendar!«? Saj bi morali obupati. Obupati bi morali nad svojo slabostjo, nad brezbriznostjo drugih, oh, nad vsem, nad vsem.

»In če srce se tvoje
ubogih ne usmili —
kje bomo mi prosili?
Drugod ni upanja!

Marija! Ali čuješ kaj drugega iz naših ust ko prošnjo? Ali Ti znamo sploh kaj drugega povedati ko tisočletje staro besedo: pomagaj...?

Če so Tvoje oči zaprte od prevelike žalosti, če so Tvoja lica mokra od solz, če je Tvoje srce kakor zdrobljeno od muk — mi kakor da ne vidimo. V svojo žalost, svoje potrebe zatopljeni jecljamo: pomagaj...!

Tvoj mili, mili obraz, Marija, sije nad nami in nam molče prigovarja: nikar, dete moje! Mi pa se kar drevimo za svojimi željami in Te ne poslušamo. Ko nam izpodleti, prihajamo užaloščeni nazaj: pomagaj...!

Vedno samo to, vedno samo to: pomagaj, prôsi za nas! Malokdaj pa: ljubimo Te!

Marija! Glej, če pa pomislim tja nekam do konca tistih mej, do katerih seže moja pamet, si ne znam predstaviti, da bi sploh moglo biti drugače.

Ti si Bogu najbližja. Če ne Ti — kdo naj nam pomaga? Kdo naj prosí Boga za nas?

Grešniki smo. Če ne bi imeli te velike tolažbe, da nas boš poslušala, ko bomo prosili — oh, Marija! Kaj bi bilo z nami?

Pozdrav Mariji

Jože Cukala.

Postavili smo Tebe v sredo rož,
zato ker vedno si bila nam draga,
zdaj še posebno nam kraljica boš —
saj je pozabljena poslednja sraga
krvi pod križem...

Veliki petek je minil, — velika noč je tu
in z njo veselje božjega obiska
in z njo veselje božjega miru,
ko nič več trnja krona Tvojega Sinu
in več krvava rana Ti srca ne stiska.

Razjasnil se je Tvoj obraz, ko si trpeč za nas
Gospoda vstalega nam darovala;
ob Tvoji jasnosti še mi smo čisti vsi
ko tisti Tvoji biseri v očeh.

Preljuba Mati, dobro vemo mi,
kako veselo gledaš naš nasmeh.

Pozdravljena, ki si prišla v zelenju,
Ti majska roža našemu življenju.

Prôsi za nas grešnike! Dnevi tekó, kak izmed njih je zaznamovan s kako krivdo. Težki in slabotni smo, kako naj dosežemo svoj véliki cilj taki, kakršni smo? Prôsi, prôsi za nas! Ti prôsi za nas, Marija, četudi bi Te mi pozabili prositi za pomoč. Ne čakaj na nas, Mati, tako smo počasni... Prôsi za nas: ne, ker smo vredni Tvoje priprošnje, ampak ker smo je potrebni. Ker smo grešniki...

Zdaj prôsi za nas! Zdaj smo sredi vrtinca, zdaj iščemo poti, zdaj nam odtekajo dragoceni dnevi, ki so nam dani, da bi v njih zoreli za večnost. Če bomo ta »zdaj« zamudili... oh, Marija, Ti le prôsi za nas! Nikar nas ne čakaj! Prôsi za nas, izprosi nam, da nam bo Gospod Bog kmalu naklonil mir pokoja, sobotni mir, mir brez večera...

...naklonil, da bomo na Soboto večnega življenja našli počitek v njem.

Bog v šoli

»Kje si bil, ko sem podlago zemlji stavil?«

»Kje si bil, ko sem zemlji podlago stavil?... Ko so me jutranje zvezde (angeli) hvalili in so vsi otroci božji prepevali... Ko sem morju v oblačilo dal obleko in sem ga s temo povil kakor otroke s pleniciami. Ko sem ga s svojimi mejniki obdal, mu postavil zapah in vrata ter dejal: 'Do tukaj boš prišlo in dalje ne pojdeš; in tukaj boš razbijalo svoje napete valove' (Job 38, 1. 7. 9—11).«

Tako je Gospod Bog govoril Jobu in tako tudi nas vprašuje, ko govorimo, kako se je gradil naš dom (zemlja). Kako naj odgovorjamo?

»Kje si bil?« Ob času, ko je bila naša zemlja žareča plinasta krogla in se je ohlajajoč pretvarjala v talečo gmoto. Ko so začeli na ognjenem morju plavati prvi kosi trdine in se spajali v celine. Takrat se je vse to tvorilo iz prvin — do 80 jih štejemo dandanes — in so se te prvine takrat družile in gradile po skrivnostnih zakonih ozračje, suho zemljo, vode. Vodik in kisik sta se združila v vodo; kisik, dušik in ogljenčeva kislina v zrak; ogljik, silicij z drugimi sestavinami v trdine itd. Čemu, zakaj? In zakaj so se združili v določenih razmerjih? Nekaj manj kisika v ozračju in nekaj več dušika, pa bi bilo onemogočeno vsako življenje. In zakaj je na zemlji ogljika prav 47%, silicija 25, aluminija 8, železa 8 itd. Zakaj je med prvini 7 kovin? Ali ne zaradi človeka, ki jih tako zelo potrebuje? Zakaj sodij in kalcij, ali natrium in kalij dajejo steklo? Ali si moremo misliti vedo kemije brez stekla, odkritja v naravi brez drobnogleda, brez daljnogleda?

»Kje si bil?« Ogenj in voda sta nadalje v nepretrdnem boju oblikovala obraz zemlje in geologija uči, kako so si sledile dobe v razvoju zemlje. Najstarejša doba (Kambrij, Silur, Devon, Karbon, Perm) s svojimi trilobiti in raki (Kambrij), s svojimi polipi, ribami radiolarijami (Silur, Devon), s svojimi velikanskimi gozdovi ogromnih preslic in praprotnja, s prvimi plazilci... Vse to je zamrlo, pa iz gozdov se je stvaril premog? Za koga?

Nastopila je srednja doba (Trias, Jura, Kreda) s prvimi sesalci-vrečarji, z amoniti in pošastnimi plezalci in velikanskimi netopirji, z gozdovi palm in prvih iglavcev, s prvimi pticami in eveticami in listovci, z živalmi velikankami (dinosaurius, tiranosaurus itd.). In to vse je zapadlo smrti, pa iz rastlinja se je še nadalje tvoril premog in zemeljsko olje (nafta, petrolej), če se ni to poslednje — kakor nekateri trdijo — stvorilo iz rib in drugih živali. Za koga vse to?

Razvoj je zaključila novejša doba (terciarna, kvarterna) s polži in školjkami, s sloni in mamuti, s krokodili in povodnimi konji, s prvimi konji in jeleni, z gozdovi sedanjih listovcev in iglavcev... Za koga vse to? Ali ne za človeka, ki se v kvarterni dobi pojavi na zemlji? Tako ne sodi samo preprosti verni človek, ampak tudi nepristranski znanstvenik Alfred Russell

Wallace, tekmeec Darwinov. »Dobro vem, da sta zemlja in organska narava bili namenjeni razvoju človeka. Vse to je bilo določeno ne samo v to, da bi človek to rabil za svoje potrebe, ampak da bi mu bilo to tudi v veselje.«

»Kje si bil, ko sem zemlji podlago stavil?« Po pravici odgovorjamo: »Pri Bogu, v mislih božjih.« Pripravljaj je Gospod Bog zemljo za dom človeku, kakor pripravlja mati zibelko in oblačilce za otroka. In ko je Gospod Bog ta dom po svoji volji, ki jo izražajo naravni zakoni, pripravil, uredil in ga z vsem tudi za nadaljnji razvoj človeka opremil, pa je postavil vanj človeka, »da bi ga obdeloval in varoval« (Kor 2, 15). Postavil ga je v ta dom, kakor položi mati otroka v pripravljeno zibelko.

»Kje si bil, ko sem zemlji podlago stavil?« Nismo bili samo v mislih božjih, bili smo tudi — da govorimo človeški — v srcu božjem. Ko je pripravljaj svet za nas, ga je pripravljaj z ljubeznijo, z večno ljubeznijo nas je ljubil, zakaj »Bog je ljubezen« (1 Jan 4, 16).

To je sklepna beseda zemljepisni pridigi. Ali jo moremo z lepšo končati?

Pred tremi meseci je v Heerlenheide pri Heerlenu na Holandskem umrla gđ. Müllenmeister, bivša direktorica uršulinskega učiteljskega v Posterholpu. Svoje veliko premoženje in precejšnjo pokojnino je porabljala le v dobre namene. Bila je velika dobrotnica revnih rudarjev — tudi slovenskih. Priletna dama je neverjetno dobro prisluhnila potrebam današnjega časa. Trdila je: »K duhovni obnovi sveta največ pripomorejo duhovne vaje.« Bila je pravi apostol duhovnih vaj. Leta 1936. je na en sam tečaj duhovnih vaj poslala 114 (sto štirinajst) revnih holandskih deklet — na lastne stroške.

UGANKE

1. Maj:

Zepar, slavljeneč, slavčki, žvrgolenje, go-bar, koliba, jopič, Seneka, komaj, veverica, Selce, klobučevina, dinar.

Iz vsake besede vzemi po en zlog, da dobiš začetek majniške pesmi.

2. Konjček:

la	O	Le	ka	in	ni
slad	nam	si	ca	bla	ro
De	bi	go	ti	moč	boš
sti	ko	de	ca	ja	in
li.	vi	tvo	sti	nam	po

3. Posetnica:

ADA MEKIČ	Raka
-----------	------

Kaj je ta gospodična?

Pravilne rešitve naj se pošljejo do 10. maja na uredništvo »Naše Zvezde«. Čakajo vas štiri lepe knjige!

Uprava NZ prosi, da takoj poravnate zaostalo naročnino!

Živi s Cerkvijo!

1. maj

DRUGA POVELIKONOČNA

Evangelij sv. Janeza 10, 11—17. — Mila slika dobrega Pastirja ima nepremagljivo moč nad človeškimi sili. Veliko ovac se gnete okoli Pastirja, njegove roke pa pritiskajo na svoje Srce le eno ovčko: ranjeno, zbegano, pravkar v trnju najdeno. Jezus je presrečen, da jo je našel. Nima ne udarca, ne očitka zanjo...

»Jaz sem dobri pastir, in poznam svoje in moje poznajo mene. Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje.« Kdor je globlje prodrl v Srce dobrega Pastirja, pozna njegove želje, ki se zgrinjajo v eno: Očetova slava in rešenje duš. Jezus je izkrcaval na križu za duše. Ko bi rešitev duš ne bila najplemenitejši nagib za žrtvovanje, bi božji Sin ne šel zaradi njega v smrt. Hrepeneč po dušah, je zaklical Jezus: »Žejen sem.« Ta neutrušeni klic ponavlja Kristus že devetnajst sto let v tabernaklih. Velike duše ga razumejo...

3. maj

NAJDENJE SV. KRIŽA

Na pobudo sv. Helene, matere cesarja Konstantina, so po dolgem iskanju našli na Kalvariji tri križe. Niso pa mogli spoznati, na katerem križu je umrl naš Gospod. Prinesli so na smrt bolno ženo, ki pri dotiku prvega in drugega križa ni čutila nikakega zboljšanja bolezn. Pri dotiku tretjega križa, ki je bil Jezusov, pa je na mah ozdravela.

4. maj

SV. MONIKA, vdova. † 387.

S svojimi pobožnimi starši je živela v mestu Tagaste. Pozneje je njena velika potrpežljivost spreobrnila njenega poganskega moža. Z žrtvami in molitvijo je privedla Monika v naročje sv. Cerkve tudi svojega sina, velikega sv. Avgustina.

5. maj

SV. PIJ V., papež. † 1572.

Bil je sin revnih staršev. Petnajstleten je vstopil v red sv. Dominika. Kot duhovnik je 16 let predaval modroslovje in bogoslovje, na kar je postal škof, kardinal in papež. V zahvalo za zmago pri Lepantu leta 1571. je uvrstil v litanije prošnje: Pomoč kristjanov, prosil za nas, in postavil praznik sv. rožnega venca na prvo nedeljo v oktobru.

7. maj

MARIJA SEDEM RADOSTI

Ta praznik je vpeljal papež Benedikt XIV. Sedem Marijine radosti so: 1. Angel oznani Jezusovo rojstvo; 2. Jezusovo rojstvo; 3. obisk sv. Treh kraljev; 4. Marija najde Jezusa v templju; 5. vstajenje Gospodovo; 6. vnebohod Kristusov; 7. prihod Sv. Duha.

8. maj

TRETJA POVELIKONOČNA

Evangelij sv. Janeza 16, 16—22. — Vse življenje nemirno begamo za srečo. Čim zrelejši smo, tem izbirnejši smo pri iskanju sreče. Naša želja po sreči je stalna, naš pojem o sreči se menjava... Res je: na tistem grobu samoljubja klijejo rože pristne sreče, ki pa je vendarle — relativna. »Še malo in naša žalost se bo spremenila v veselje.« »Še malo« in smeli bomo domov k Očetu. Smeli bomo v Srečo, ki nima začetka ne konca ne mej...

14. maj SV. PAHOMIJ, puščavnik. † 348.

Preden je spoznal krščanstvo, je bil vojak. Ljubezen, ki jo je opazil pri kristjanih, ga je spreobrnila k pravi veri. Šel je v tebaško puščavo ter živel le molitvi in pokori. Sv. Tahomij je ustanovitelj samostanskega življenja.

15. maj

ČETRTA POVELIKONOČNA

Evangelij sv. Janeza 16, 5—14. — Tri leta je bil Kristus svojim apostolom ljubeči brat, a največje dokaze ljubezni jim je dal tik pred smrtjo: Evharistijo in oblubo Tolažnika. Vsak katoličan, ki je v posvečujoči milosti božji, je živ tempelj Sv. Duha. Toda ni vsako srce prijeten dom Duha Tolažnika. Sv. Duh dela rad v duši, ki se je osvobodila vse zemske navlake ter hrepni po spopolnitvi. Velik umetnik je Sv. Duh. Bujnost in pestrost slikovite prirode je le medla slika čudovitih stvari, ki jih ustvarja on v dušah. Sv. Duh je Bog ljubezni. Prenežno vabi duše k svetosti in obupa z obiljem darov tiste, ki mu sledé brez oklevanja... M. Magdalena O. S. M.

Marijina kongregacija dijakinj v Mariboru

25. marec je bil gotovo velik dan za mariborsko Marijino kongregacijo dijakinj. Trinajst deklet gimnazijk višješolk se je ta dan popoldne v samostanski cerkvi popolnoma izročilo Mariji. Sam prevzvišeni jih je sprejel v Marijino kongregacijo ob asistenci več duhovnikov. Pogumno so stopile k oltarju in s ponosom so si pripele na prsi Njeno svetinjo. Na njihovih licih se je odražalo veselje, veliko veselje in ponos. Niso sklonile glav in veselje jim ni zamrlo na licih, ko jim je prevzvišeni govoril, da se bo nosilec teme še huje zaganjal proti njim, kakor se je doslej, da bo boj še hujši, a Marija jih bo branila in vodila. Po sprejemu novih članic v kongregacijo je prevzvišeni sprejel še okrog 30 deklet v kandidacijo. Izročile so se v posebno varstvo Njej, ki se ji nameravajo čez leto dni popolnoma posvetiti.

S pesmijo: Zgodnja Danica — Ti nas očuvaj, Ti nas obvaruj, se je slovesni sprejem končal. Po slovesnem opraviilu v cerkvi so dijakinje priredile v samostanski dvorani pristrčno akademijo s pozdravnim ter programatičnim govorom, živo sliko in igro »Vestalko«, ki so jo članice zunanje kongregacije pod vodstvom preč. g. Duha lepo izvedle. Tudi gostje so se odzvali njihovemu vabilu in napolnili dvorano.

Marica.

Govor kongreganistke pri akademiji.

Mar se nismo zbrali tukaj v blagoslovljenem trenutku, ko se je 44 mladih duš, kljub vsej bridkosti današnjih dni, zavedlo svoje moči in vere in se odločilo za pot navzgor, za borbo in za zmago resnice. 15 mladih duš je danes izvolilo nebeško Gospo za svojo vodnico in 29 se jih je odločilo in stopilo kot kandidatkinje v našo kongregacijo. Zato naj mi bo dovoljeno, da se ob tej priliki pristrčno zahvalim prevzvišenemu gospodu škofu, ki je blagovolil priti za ta naš lepi praznik k nam in preživeti z nami nekaj trenutkov te naše skupnosti. Iskrena zahvala za trud in požrtvovalnost ter v imenu nas vseh, pristrčen pozdrav!

Enako se zahvaljujem in pozdravljam vse gospode voditelje in ostalo častito duhovščino. Pristrčen pozdrav, pozdrav po naši veliki materi Mariji, pa tudi vam, naše nove sestre in kandidatkinje. Danes, drage, ste premagale trenulke dvomov in ste svobodno stopile na svojo pot, ki ste se zanjo odločile. Danes je zagorel ogenj in bel lotosov cvet je pokril vaše duše — milost naše Matere. O sestre, zaničevali vas bodo in pljuvali na vas zaradi tega. Prav na belino vaših duš bodo pljuvali, ker prav ta jim je najbolj v napatju in jih najbolj bóde. S hinavkami, domišljavkami in podobnim vas bodo obdajali, ne verujte jim in ne omagajte. Niti zdvomite nikar! Kajti strasen je trenutek dvoma, neusmiljeno povračilo za ure veselja in ponosa. Kdor dvomi o svoji moči, ni več močan, kdor dvomi o svoji volji, nima več volje, in kdor dvomi o svoji veri, ni več veren! Zato ne zdvomite nad seboj, če vas bodo zaničevali, ne zdvomite nad svojim Bogom, četudi vam ga bodo blatili, skrunili in opljuvali. Zakaj zloba je v njih sreih in napuhnjene so njih misli. Proč malodušnost, proč dvomi! Vera, upanje, ljubezen je v naših sreih in ponos na naših čelih. Kljub zasmehu, zmerjanju in natolcevanju hočemo živeti eni in največji in najvišji ideji: resnici! Bogu po Mariji — lepoti, svobodi in večnemu življenju! Tega, sestre, nečemo zatajiti, niti ne prodati, tudi za same nebeške zvezde ne! Močnejša je božja resnica in milost v naših sreih kakor pa posvetnost.

Sestre, to je naša pot! Žalostna in temna včasih, a ima svetel in neskončno lep cilj. In vidim ta cilj, čisto razločno ga vidim! Svetlo goro z neskončno lučjo obsijano. Križ se sveti vrhu gore; pravkar se je dvignila glava Križanega na njem, lahno je zatrepetala žarna luč: »Pridite k meni, vi otroci moji. Slabi in grešni ste bili, pa so mislili, da vas bodo poboljšali, če vas bodo zasramovali in zaničevali. Vas pa je prav to trpljenje očistilo in dvignilo do mene.«

Takrat, sestre, v tistem blaženem trenutku, nam bo Bog poslal tolažbo in takoj

nato tudi poveljanje. To bo blažen trenutek, ko se nam bo vrnila mladost, ki nas peharijo zanjo. Mladost, z žarko lučjo in gloriolo večnega sonca obdana... Kar sanjamo, vse se nam bo nenadoma izpolnilo do zvrhane mere. Zatorej, Bog z vsem, kar žrtvujemo za tisti dan. Sramota in bridkost današnjih dni sta nakaznica za tisto plačilo.

Toda kje smo, sestre? Ni še prišel tisti veliki dan. Hitimo na pot, da bomo prej na cilju! Med potjo pa, kamor koli bomo krenile, po vsakem klanecu, v vsako grapo in ob vsakem ovinku sejmo seme ljubezni. Še na trdo cesto, na goli kamen ga posejmo, morda tista cesta ni tako trda in tisti kamen ne tako gol, da bi ne mogla vzkliti ljubezen iz njiju. Saj je čudovita moč v njej, največja izmed božjih čednosti je in vse odpušča, vse potrpi. Sejmo in upajmo, da bo vzklilo sijajno, drugim in nam v zasluženje in zveličanje! P.

Se en govor!

Ave Maria

Za ta dan, ki nam ga je pripravil Gospod po Vaših rokah, prevzvišeni, se Vam v imenu sprejetih kongreganistinj pristrčno zahvaljujem.

Naš dan je to! Naš dan, ko smo med dijakinjami mariborske klasične gimnazije prvič razvile Marijin prapor. Naš dan, ko smo svoji Materi obljubile zvestobo, pripravljenost za delo v kraljestvu Kristusovem. Naš dan, ko smo si s ponosom pripele na prsi Marijin znak, ki naj vedno in povsod priča o naši navdušenosti za poštenost, za čistost, za naš apostolat.

Da, za naš apostolat predvsem!

V nas ni več bojazni, tudi malodušja ne. Ogenj ste nam prižgali, prevzvišeni, ogenj, ki bo gorel, ki bo grel, ki bo svetil. — In če nam bodo tudi v bodoče trgali naš znak z obleke, znaka iz naših sre, podobe naše Matere, nam ne bodo iztrgali nikdar.

To je danes obljuba, prevzvišeni, Vam, ki ste naš voditelj, naš oče: obljuba Vaših najmlajših, a ne najmanj navdušenih duhovnih sestrá.

Sestre, me pa na delo: Na gimnaziji naj zavlada Kristus Kralj — po Mariji!

Kongreganistka.

V materino naročje

Resnična zgodba iz dekliskega življenja. — M. S.

»Notranjim stiskam so se kmalu pridružile še vnanje težave. Prememba mojega mišljenja se je morala, kar je čisto naravno, prej ali slej pokazati tudi na zunaj. Prvi, ki naj bi jo opazil, so bili pač moji domači. Zelo kočljivi so postali zame razgovori o verskih zadevah. Razume se, da po svojem spreobrnjenju nisem mogla pritrjevati smešenju in napadom na vero. Ta zadeva je bila zame tem težja, ker sem bila doslej duša takih razgovorov in je oče nemalokrat pohvalil moje domisleke, ki so bili prežeti s pikro ironijo. Odslej pa sem se podobnim razgovorom izmikala ali pa sem jih kratko zavrnila. Zato me je oče ob neki taki priliki šalljivo vprašal, ali hočem mar postati katoliški apologet. Globljega sumničenja moje vedenje na srečo ni vzbudilo.

Pač pa bi bila kmalu majhna neprevidnost predčasno razkrila mojo namero o prestopu v katoliško Cerkev, ki je od dne do dne bolj dozorevala.

Bil je lep majski dan. Vrnila sem se iz šole in prisledla k obedu. Čudno se mi je zazdelo, da na moj vedri pozdrav ni bilo običajnega prijaznega odziva. Še neprijetneje pa me je dirnil mučni molk, ki ga niti moje pripovedovanje naj-novejših doživljajev ni moglo pretrgati. Kaj se je neki pripetilo, sem si mislila, glasno pa si te misli po prvih porazih nisem upala ponoviti. Celó Janko, ki mu ni zlepa pošla beseda, je trdovratno molčal. Minute so se vlekly v neskončnost, a če bi bila le malo slutila, da je mučni položaj zakrivila moja malenkost, bi se mi bile vlekly še počasneje.

Na srečo pa je tudi ta obed minil. Odložila sem krožnik. Začutila sem, da so se tedaj oči vseh navzočih uprle vame. Kakšno odkritje! Pod krožnikom je ležalo pismo, ki ga je nekznana roka naslovila name. Pritajen vzklík začudenja in neprijetne zadrege mi je zamrl na ustnicah. V trenutku mi je postal jasen vzrok mučne tišine; zdaj zdaj se bo izlilo name.

Obračala sem v roki beli ovoj, beseda pa ni hotela iz ust. Tudi ni bilo treba. Že je zagrmel očetov glas. Kot toča so udarjali njegovi trdi očitki na mojo dušo. Obžaloval je, da se je njegova edina hči tako spozabila, da si dopisuje z ljudmi, ki ne morejo biti prijatelji njegove hiše. Strogo mi je prepovedal še kak tak poizkus in mi zagrozil, da me vzame iz zavoda.

Od kod je bilo pismo, ki je povzročilo toliko razburjenja?

Pred nekaj dnevi sem pisмено obvestila kateheta v zavodu o svojem nameravanem prestopu in ga prosila nekaj nasvetov. Jerici, ki je navadno prevzemala pošto, pa sem naročila, naj bo pozorna na pošiljko. Tisti dan, ko je dospel odgovor, je oče iz neznanega vzroka ostal doma in tako je prišlo pismo v njegove roke.

Ko sem pozneje v miru prebrala vsebino, sem si od sra oddahnula. Odgovor je bil sestavljen tako modro, da iz njega nihče ni mogel razbrati moje namere. S prepovedjo dopisovanja pa mi je bila odvzeta močna opora, ki sem je bila prav tedaj zelo potrebna.

Bližal se je čas mature. Dnevi skrbi in veselja, dnevi hrepenenja po zlati svobodi, tudi dnevi, prepojeni s trpkostjo slovesa od najlepše dobe človeškega življenja, od rožne mladosti.

Prinesla sem domov diplomu z odličnimi redi. Ponosen na moj uspeh, mi je rekel oče, da mi izpolni kakršno koli željo. Sedaj izrabim priliko ali pa nikoli, sem si mislila. »Kakršno koli željo?« sem ponovila in ga vprašujoče pogledala.

»No, oče, potem mi izpolni željo, ki te ne bo stala prav nič, meni pa bo prinesla višek sreče in miru. Dovolj mi, da postanem katoličanka,« sem zaprosila.

Kaj takega se oče pač ni nadejal. Osupnil je in že mu je bilo žal dane besede. Toda železo je bilo mehko in nisem popustila. Zmagala sem. Mama se moji odločitvi ni dosti protivila, le Janko, ki mi je bil sicer zvest pomočnik pri vseh mojih načrtih, se to pot ni podal. Toda kaj se mi je bilo bati njega, ko pa se je vdala glavna trdnjava. (Dalje)

Mara

Zdaj sem razumela. Hitela sva na postajo. Vlak je pravkar pripeljal; imela sva srečo. Brž so nama v roko potisnili vozovnico in vpili za nama še ploho besed, kjer se je spet ponavljala Gravel-lona. Le zakaj je to ime tako važno?

Vlak je naglo pognal, se kmalu za hip ustavil in spet divjal dalje ter se kar ni hotel več ustaviti. Pravkar sva se še veselila »Gravellone« in vse križem ugibala. Takrat pa je asesorja hipoma zaskrbelo.

»Saj bi morala že davno biti tam. Jezero na to stran ni dolgo. Ko namreč prideš okoli vogla, si v Pallanzi; treba je torej samo okoli tega zaliva — moram — moram le bolj za gotovo pozvedeti.«

Odšel je ter se vrnil — ves blede in razburjen.

»Kakšna smola! V Gravelmoni bi bila morala prestopiti; od tam vozi v Pallanzo električna. Todle pa prideva v Simplon.«

»Za božjo voljo, jaz ne maram nazaj domov!« Prav tako je rekla vaša Mara, mama in fantje, malo je manjkalo, pa bi spet zatulila. »Ta neumna Gravel-lona!«

»Res, sramotno sva poražena. A le pogum, milostna gospodična! Preden vlak zapelje v predor, se v Domodossoli še enkrat ustavi; tu morava izstopiti. Res odpelje skoraj istočasno drugi vlak; v tega morava, so mi pojasnili, sicer bova čez noč ostala v Domodossoli.«

Vaša Mara ga je debelo pogledala, tako da se je moral zasmejati. »No, le pogum, vse bo šlo dobro!«

Mara pa se ni smejala. Stisnila se je v svoj kotiček in se še ozrla ni, čeprav je asesor glasno občudoval razgled.

»Domodossola!«

Vaša Mara je sopla za dva. Se preden se je vlak ustavil, je asesor na široko odprl vrata. »Hitro, hitro!« je vpil. »Subito! Subito!« je vzklikal nekdo drug. Mara je od dveh strani nekaj pograbila in jo odpihnilo. Ne ve vam povedati, kako se je preselila, po nogah ali po rokah. Zavedela se je šele v prtljažnem vozu bežečega vlaka, segla po klobuku, ki ga je čutila nekje v zatilniku, začutila vihrajoče skuštrane lase, seštelala roke in noge, ali ni česa zgubila, si oddahnila in — se ozrla.

Zraven nje je sedel asesor v podobnem stanju in se bavil z istim poslom. Očividno se je tudi on pravkar prepričal, da je še ves in cel ter si globoko oddahnil. Oba rešenca sta se spogledala — in se zasmejala na vse grlo.

»Zares, kaj zanesljiva paketna pošta, kakor je rekla gospodična Wilms!«

»Gospoda bi si lahko udobneje uredila, če bi se potrudila v sosednji voz,« se je oglasil vljuden uradnik, kajpada v italijanščini — in tudi nama se je zadelo, da ima prav.

Mara si je brž popravila lase in klobuk, potem pa sta naredila po uradni-

kovem nasvetu. In zdaj je Mara spet odprla oko in uho krasoti in veličastju razgleda na zeleno, divno dolino in orjaške snežne velikane za njo, vrhove skupine Monterosa. In čeprav je po neumnosti pozabila izstopiti v trapasti Gravelmoni, naj vam le na ušesa pove: Vaša Mara te neumnosti ne zamenja za najmodrejšo modrost! Prav zares ne! Zaradi nje je videla še kosček sveta več, ki mu po omamni lepoti ni para!

To pot Gravelmona nisva zgrešila in z nje odbrzela v Grand hotel Pallanza. Radi bi vedeli, kako so naju sprejeli?

»Halo, naša ubežnika! Že smo mislili, da ste jo iz strahu pred razposajeno vodo popihali skozi Simplon domov in nam odpeljali ubogega asesorja. Njegov tovariš je že za njim žaloval v raševini in pepelu. Le pogledajte, kako se klavrno drži!« je vpila Asta.

»Obžalujem, da s tem gospodi ne morem postreči in moram tako ovreči besedo dame,« se je namuznil doktor.

»Skrbelo me je, kaj je z Vami, dete!« saj sem vendar za Vas odgovoren,« je rekel moj dottore Morotti.

»Stopite brž z menoj; pomagam Vam pri preoblačenju. Vesela sem, da spet vidim Vaše ljube obličje,« se je oglasila Katarina.

Ni li tvoja Mara dobro spravljena, mamica? Vi, pobje, bi neumno Maro drugače strgali, kaj? Kar slišim vaše častne priimke.

Hu, ne morem več, prsti so že vsi trdi in se mi tresejo. Velepismo sem pisala v treh oddelkih, zadnjega danes, tu v Parkhotelu v Luganu, kjer se spet mudimo od včeraj. Zdaj pa zdaj se primem za nos, je li res Mara Faller, ki vse to doživlja.

Mamica in fantje, pozdravljeni! Veke mi lezejo na oči, saj je že polnoč.

Vaša Mara.

»Dottore, zelo rada bi vedela, kaj Vi mislite o mladem možu. Za ubogo sirotico Asto sem prevzela vso odgovornost. Ali je bilo modro, da sem jima dovolila eno leto preskušnje, namesto da bi bila gladko odbila? Nobene stvari ne morem otroku odreči, pa vendar...«

Stara gospa tajnega svetnika Wilms si je belo glavo podpirala z roko in bila vsa razdvojena in neboljena.

»Zdi se mi, da imam tak okus kakor gospodična Asta; mali doktor mi je prav od začetka všeč. Po mojih mislih je pameten in v svojem poklicu spreten; da pa je zvest in dobrega srca, dokazuje njegovo prijateljstvo z dolgim asesorjem. Ta mi je mnogo pravil o njem in ga zelo ceni. Prav tako baje tudi ravnatelj klinike, kjer je nastavljen. Zato le pogum, milostna gospa!«

»Kamen ste mi odvalili od srca, dottore. Za to poskusno leto sem sprva hotela prepovedati sleherno občevanje, toda...«

»Tako hudo strogi ste, milostna gospa?«

»Asta se mi je toliko dobrikala, da sem vendarle pristala na kako slučajno svidenje...«

»Saj ima do tega pravico, milostna gospa; tudi sama mora preskušati. Pustite, naj se stvar sama razvije! Mi stari smemo mlade dvigati, tolažiti in jim kazati pravo pot...«

»Halo, tukaj sta!« Vsa rdeča, zasopla in žareča je Asta preko ceste dirjala k starima v lopi ob jezeru, se okrenila k svojemu spremljevalcu, ki ji je sledil takoj za petami in se mu spacičala. »Jaz sem imela prav, moja pot je bila prava! Gospod doktor je seveda hotel vse bolje vedeti. Le priznajte, da sem bila to pot pametnejša od Vas!«

»Taka je milostna gospodična vedno,« je odgovoril mali doktor in se resno in slovesno poklonil.

»Mislim, da. Ali pa nismo pomotoma zašli v pravilčno deželo? Saj je kar neverjetno! Tukaj se bo Mara Faller prav gotovo takoj spet zamaknila! Mi smo kajpada preveč velikomestni otroci, da bi se še kaki stvari čudili.«

Pa vendar je velikomestni otrok, ki ni hotel ničesar občudovati, obstal in z blestečimi očmi strmел nad neverjetnim bogastvom cvetja, s katerim je glicinija zasipala lopo. Veliki lilasti grozdi so v nagrmadenih šopih pokrivali stene vsaj dvajset metrov dolge in zelo široke lope tako na gosto, da si skozi komaj še videl na jezero, iz katerega je lopa rasla. Lahna sapica je kodrala valove in v sanje zibala modre cvetne grozde, vi-seče skozi omrežje nad glavo; cvetje je dišalo nepopisno sladko. Asta, ki je malega doktorja najbrž pomotoma nena-doma pograbila za laket in mu ga navdušeno stresla, je imela prav: res je bilo kakor pravilčen sen!

»Asta!« jo je opomnila stara mama in jo svareče pogledala.

»Noli me tangere!« je hkrati rekel doktor in se otresel roke, ki ga je oklepala; zraven pa se je rahlo in skoraj škodoželjno zasmejal.

Asta ga je najprej začudeno pogledala, potem pa takoj razumela in ga krepko pahnila proč. »Uh, nežna, rahla stvarca!« In že je sedla k stari mami in moledovala: »Oprosti — nikoli več ne bom!«

»Nikoli več?« je nagajivo vprašal dottore Morotti.

Asta je debelo pogledala in se ozrla k stari mami: »Ali ve?«

Stara gospa je pokimala. »Pameten svetovalec mi je potreben.«

»No, in...?«

»Zdi se, da je moj nasprotnik.«

In doktor Morotti je začutil, kako sta ga kar od obeh strani pograbila, na eno roko se mu je obesila Asta, na drugo mali doktor. Zrl je v dvoje razburjenih, žarečih obličij in slišal jeclja-jočo zahvalo. (Dalje.)

»Naša Zvezda«

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo dr. P. Simončič, stolni vikar.

Izhaja ločeno za dijake in diakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane celoletno 1937/38:

po pošti za diakinje 8 Din

za nedijakinje 15 Din

posamezna (ločena številka)

po znižani ceni za diakinje 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II

(Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo

»Naše Zvezde«, Ljubljana, stolno župnišče,

Semeniška ulica 2/II.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani

(K. Čeč).